

<https://printo.it/pediatric-rheumatology/Fl/intro>

Systeminen lupus erythematosus (SLE)

Versio 2016

5. LIITE 2. NEONATAALILUPUS

Neonataalilupus on harvinainen sikiöiden ja vastasyntyneiden sairaus, jossa äidin autovasta-aineita siirtyy istukan kautta sikiöön. Näitä autovasta-aineita kutsutaan SSA(Ro)- ja SSB(La)-vasta-aineiksi. Noin kolmanneksella SLE-potilaista on näitä vasta-aineita, mutta kaikki äidit, joilla niitä on, eivät suinkaan synnytä neonataalilupusta sairastavia vauvoja. Neonataalilupusta on tavattu myös lapsissa, joiden äideillä ei ole SLE-tautia.

Neonataalilupus on erilainen kuin SLE. Useimmiten oireet häviävät jälkiä jättämättä itsestään, kun vauva on 3–6 kuukauden ikäinen. Yleisin löydös on ihottuma, jota ilmaantuu muutaman päivän tai viikon kuluttua syntymästä ja erityisesti auringonvalon vaikutuksesta. Ihottuma on ohimenevää eikä yleensä jätä arpia. Toiseksi yleisin löydös on poikkeava verenkuva (matalat verisoluarvot), mutta poikkeavuus ei yleensä ole vakavaa ja häviää muutamassa viikossa ilman hoitoa. Joskus harvoin vauvalla esiintyy sydämen lyöntien poikkeavuutta, jolloin vauvan syke on poikkeuksellisen hidas. Tämä synnynnäinen sydämen johtumishäiriö on pysyvä tila ja voidaan yleensä todeta sikiön ultraäänitutkimuksella 15.–25. raskausviikolla. Joissakin tapauksissa sitä voidaan hoitaa jo sikiövaiheessa. Kun vastasyntyneellä on synnynnäinen sydämen johtumishäiriö, hänelle asennetaan sydämentahdistin yleensä heti syntymän jälkeen. Jos äiti on jo synnyttänyt yhden lapsen, jolla on synnynnäinen sydämen johtumishäiriö, riski saada toinenkin lapsi, jolla on tämä poikkeavuus, on 10–15 %.

Neonataalilupukseen sairastuneet lapset kasvavat ja kehittyvät normaalisti. Heidän todennäköisyytensä sairastua myöhemmin SLE-tautiin on pieni.

